kui sa mite ei ütle, sös näe ma kül
et sa min mite üsigi ei armasta.'
Nah mia tahasule sös ära ütel kuri
min söa om: „Min söa om sin selle
sanna pärmandu sehem."
Noorik jäi nüid jälle rahule kun
töisini päewani, kui wanake kadust
ära läits. Nüid ehit tema jälle
pärmandu kige suguste lillega
ära, ja oot nüid üsna pikki
silmi wanakest kadu tullew ja
ta tuli ka wiimatä; kui ta oma
sanna ast ja seda ehitet pärman-
dut nägi, (mis kül egat üte oles
röömustanu, aga ikma söa-
meta wanake ei tunne mite
röömu) wangut ta pääd, ja ütel:
„sös sanna pärmandu sehen peab
minu söa olema, — ei mu naene
sääl ta mite ei ole, see oli pallas

sinu usu kaemine." Nüid sai naene
wäega kurwas, ja nakas peris köwa
häälega ikma, — ja ütel esi: „Mis sa
sös minust nönda angutad nönda
kui oles ma sinu koer ollu; paremb
andan ka miule keppika pähä, nönda
kui sa min täisile sösarile, ja sösara
mihile annit, sös oles, ka mia kiwisse
saanu, enne kui sa mu siia ende
kätte winguta jätit." No noh, ära
no nönda palu ikek, see oli nönda
kui ma enne joba ütli üits usu
kaemine muud midagi; nüid ole
ma ära nänu, et sina püünad
ega pidi min söat röömusta, kes
sellegi perast sinust röömustamata
jääb; ütel see wanake sest minu
söa om siit mitu kümment peni-
kaoumat lõuna paol, ütten kirik-
kun, kun üits wäike lind om, ja